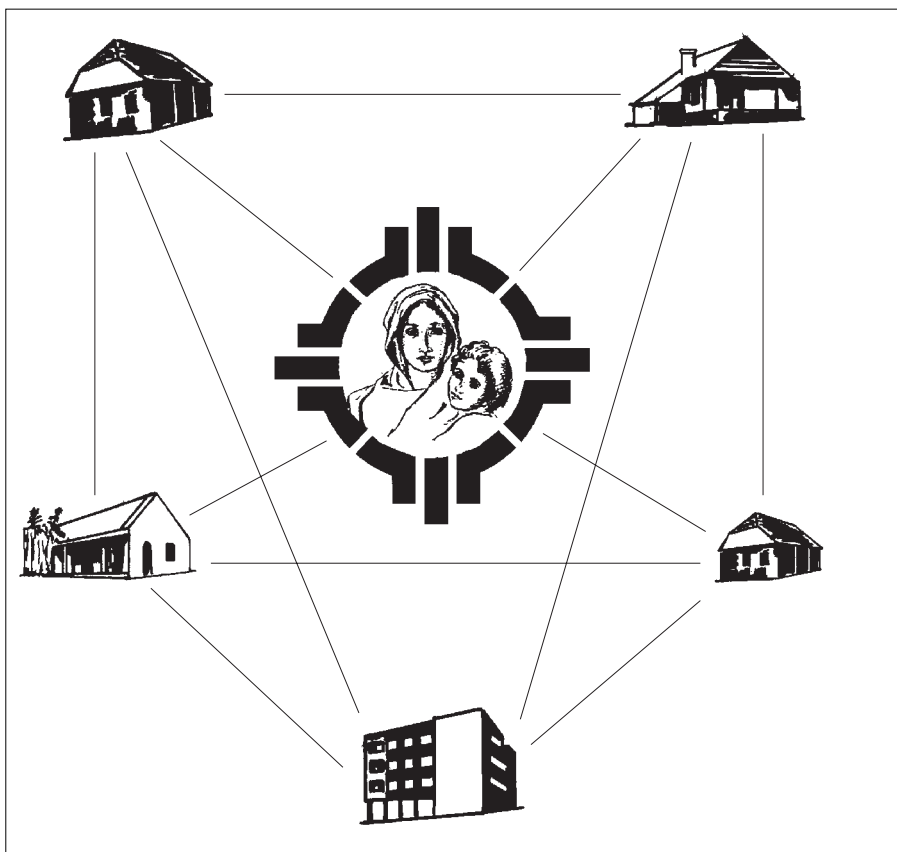


A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1999. március, IX. évf. 1. (22.) szám



...SZOLGÁLUNK

OÁZIS

1999. március
IX. évf. 1. (22.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja,
Katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:
Gódány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel.: 87/479-014
schoenst@mail.matav.hu

Tipográfia:
Palásthy Imre

Rajzok:
Pfitzner Tibor

Szerkesztették:
Csermák Kálmán és Alice
Gábor Miklós
Oláh István és Éva
Ther Antal és Ágnes
Varga Károly és Erika

KOPOGTATÓ

*Osztani magad,
hogy így sokasodjál;
kicsikhez hajolni,
hogy magasodjál;
Hallgatni őket,
hogy tudd a világot;
róluk beszélni,
ha szólsz a világhoz.
Széjjel szóródní, eső homokra,
sivatagnyi reménytelen
dologra,
s ha nyár se lesz tőled,
és a táj se zöldőbb,
– kutakká gyűjt a mély:
soká isznak belőled!*

(Váci Mihály)

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.
Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

Következő számunk témája:

Benned bízom a szenvedésben is

A létapostolkodásról

A Bibliai lexikon szerint: „Az apostol szó a görög aposztolosz szóból ered, aminek jelentése küldött, hírnök. Apostol egyrészt az a tizenkét férfi, akiket egy átimádkozott éjszaka után maga Krisztus választott ki maradó közösséget alkotva velük, másrészt Szent Pálnál egy általánosabb meghatározást kapunk: Isten hívja meg, hogy hirdesse az evangéliumot és Krisztus követe legyen, Jézus életének és feltámadásának tanúja, karizmatikus adományai birtokában folytatja Krisztus művét, aki által Isten szól, Krisztus szenvedésének és halálának részeseként életet ad az Egyháznak, és mindenkinek a szolgája. Szent Pál szerint az apostol nem annyira hivatalt jelent, mint inkább szerepet jelöl.”

Az apostolt tehát Isten meghívja, hogy elvigye Őt — a kézzelfogható, kereszthalálig is elmenő szeretetet — az embereknek. Ez a mi feladatunk is: kézzelfoghatóan, érzékelhetően elvinni Istent az embereknek, megmutatni nekik, hogy akik hisznek, azok így élnek, így szeretik egymást — egészen a kereszthalálig.

Amikor most a létapostolkodásról elmélkedünk, azokat a területeket vesszük szemügyre, ahol nem a szavainkkal tanúskodunk közvetlenül. Azért hangsúlyozzuk a közvetlen szót, mert azzal is apostolkodhatunk, ahogyan valakivel beszélünk, mégha a szavaink tartalma nem is irányul közvetlenül Isten dolgaira.

Miért is fontos a létapostolkodás? Mert úgy érzékeljük, hogy kizárólag a szavak hatása napjainkban elenyésző. Biztosan nem csak az előadók megnyugtatóására mondta Tilmann atya, hogy a családnapok sikerében kb. 5% a szerepe annak, ami elhangzik. Ha pedig a családnapokon, ahova azért jövünk, mert szeretnénk hallani valamit, ilyen keveset számít a szó, hát akkor mit szóljunk az élet más területeivel kapcsolatban?

Úgy tűnik, az számít, amit teszünk, ahogyan beszélünk, ahogyan élünk, amilyenek a hétköznapiaink. Ezeken a területeken kevésbé tudjuk magunkat hosszú távon megjátszani, spontán megnyilatkozásaink a bensőnkből jönnek. A létapostolkodás élő tanúságtétel. E tekintetben Isten különleges szerepet szán a családoknak. Korunkban a családokban tapasztalható meg leginkább folyamatosan Isten jelenléte, a 24 órás keresztyén légkör: a legteljesebb, sokszor hősieges szeretet, az önmagunkról való lemondás, a teljes önatadás. Ezek nem csak járulékos jellemzői a házasságoknak, hanem leg-

bensőbb lényegük. Azon fáradozunk, hogy kialakuljon családjainkban a huszonnégy órás keresztény légkör, hogy olyan meleg családi fészkek legyen az otthonunk, ahol a banán is megéri. Ezt a banánérlelő, másként mondva szívet melengető légkört járjuk körbe részletesebben, életpéldákkal. Ez a légkör az apostolkodás betonbiztos alapja, mert ezt szavak nélkül érezzük, amikor átlépjük egy ház küszöbét. Nem lehet letagadni, de nem lehet megjátszani sem. Erről mondta Krisztus, hogy *a mennyek országa itt van közte-tek*. Ez a légkör lehetett a Tábor-hegyen, ahol Szent Péter azt mondta: jó nekünk itt, ez Isten hajléka az emberek között, a mennyei Jeruzsálem előképe.

— Egy barátunk, aki egyházi iskolában végzett, sokat küszködött a hitével. Szeretett volna Istenhez egészen közel kerülni, de valahogy nem ment. Nagyon okos volt, és többnyire az értelmével próbálta megközelíteni Istent. Egyszer meghívta magához egy család, hogy töltsön velük egy estét. Az este folyamán érezte, hogy ennek a háznak különleges légköre van, a szeretetnek eddig soha nem tapasztalt légköre. Vacsora után következett a gyertyagyújtás és a szokásos esti ima a gyerekekkel. Az esti imában a családtagok a hétköznapi dolgaikat vitték Isten elé hálaadással, könyörgéssel és dicsőítéssel. Ekkor érintette meg barátunk szívét a szerető Isten. Azt mondta, hogy ebben az egyszerű esti családi imában tért meg.

— Egy másik család sok szenvedést, betegséget visel el derűsen, nagylelkűen, nem panaszkodva. Inkább Isten üzenetét keresik a jelek mögött és meg is találják. Ez a család sokak számára segít elviselni az apróbb szenvedéseket. És ez a folyamat nem áll meg. Családjaink körében ezzel kapcsolatban hősies, angyali szeretetnek vagyunk tanúi. A Krisztus szenvedésében osztozók életpéldája világító fáklya, sziklára épített ház, ahol megdicsőül az Úr. Az ő létapostolkodásuk idő és tér feletti, mert életükben bebizonyították, hogy az emberfeletti nehézségekben mindig és bármilyen körülmények között is szeretik egymást a legleleményesebb módokon.

De nem mindig kíván tőlünk Isten hősies tetteket, hanem többnyire a hétköznapiok kisebb-nagyobb áldozatait, a szeretet apró cselekedeteit.

— Az egyik családban ősszel, amikor már minden eltevés ott díszlett a kamrában egymás mellett, akkor egyszer csak nagy robajjal leszakad egy polc, ami magával sodor néhány másikat. A háziszony belép, nyugodt marad, és mintha erre készült volna egész nap, elkezdi feltakarítani a mézet, lekvárt, befőttet... Talán többen is ismerjük ezt a történetet, és ugyanígy

többünknek adott már erőt, hogy amikor tönkrement valami, akkor megőrizhettük nyugalmunkat.

— Azok a férfiak vagy feleségek, akik tisztelettel, szeretettel beszélnek házastársukról, nagy szolgálatot tesznek mindent kritizáló, panaszkodó környezetünkben. Egyszer egy évfordulós kórustalálkozón, ahol a házastársak is jelen voltak, a férjnek az egyik hölgy kórustag régi fényképeket mutatott. Egyszer csak az egyiken megjelenik a felesége, mire a férj őszinte örömét fejezte ki a felesége láttán. A hölgy abbahagyta a képek nézegetését és rohant a házastársához, mondván: „Látod, ennyi év után is így örül a feleségének!”

„Tessék nekem is így örülni!”



— Sok többedik gyereket váró asszonynak ad erőt egy-egy édesanya, aki örömmel és a gondviselésbe vetett hittel elfogadja, várja és neveli szintén többedik gyermekét.

— De azok apák is apostolkodnak, akik nem titkolják el gyermekeik számát és örömmel beszélnek családjukról. Több megtapasztalás is bizonyítja, hogy ezek a beszélgetések a környezetnek örömet okoznak és üdítőleg hatnak ott, ahol egyébként csak a munkahelyi témák jönnek elő.

— Egy fiatal családról mesélték, hogy amikor a férj hazajön és kérdezi a feleségét, hogy mit csinált napközben, a feleség csak azt tudja válaszolni, hogy semmit. Nem sokkal azután ugyanis, hogy a férj elmegy hazulról, elkezd csörögni a telefon, mert sokan szeretnék megbeszélni apró-cseprő dolgokat az asszonnyal, vagy csak egyszerűen jó vele szót váltani. Olyan kisugárzó a megjelenésük, hogy amikor a gyerekekkel bevásárolni mennek, idegenek is megszólítják őket, és elbeszélgetnek velük.

— Egy pap volt vendégségben este egy családnál, és a feleség éppen nem volt otthon. A férj elnézést kért, magára hagyta a papot, mert a gyerekeket le kellett fektetnie. Egyszer csak megjelent a pap a fürdőszoba közepén, és úgy tett, mintha a könyvespolcon keresne valamit. A férj segíteni akart, de a pap „lebukott”, és azt mondta: „Csak azért jöttem ide, mert halalni akartam, milyen szépen beszél a gyerekekkel. Talán meglett a vasárnapi szentbeszéd témája.

A létapostolkodás egy igen magas foka, amikor valami kicsinek tűnő dologban hűségesen kitartunk. Ha például egy „sokgyermekes” édesanya hosszú otthonlét után is hűségesen és örömmel végzi az egyhangúnak tűnő házimunkát, és kitartóan ápolja magát, hogy csinos és szép legyen a férje mellett. Talán ide tartoznak azok a családok is, ahol a kapu és az ajtó mindig nyitva van, bárki bejöhet. Az a tapasztalat, hogy az ilyen jó légkörű családoknál ritka, hogy ne kelljen néhánnyal többet teríteni este a vacsoránál. Találkozik itt egymással szomszéd, orvos, pap, mérnök, apáca, és jól elbeszélgetnek. Azt lehet mondani, hogy a család éli a maga életét, és ebbe a folyamatba kapcsolódik be ki-ki a maga módján: ebéd, napközi beszélgetések, vacsora, esti ima, éjszakai beszélgetés. Olyan légkört próbálunk megteremteni, ahol megoldódnak nemcsak a családi gondok, hanem egy tágabb környezet problémái is. Tehát sokszor nem is a házaspár bölcsességén múlik, hanem a légkörön, amit a szeretetükkel megteremtene.

A fenti példák mellett biztosan mindenki tudna még sok olyan esetet, történetet mesélni, amikor egy-egy család valóságosan is gazdagította környezetét. Hogy mennyire fontos a létapostolkodás, azt a Szentatya gondolatai is alátámasztják. A harmadik évezredre készülve így ír erről: *„Az Apostoli Szék feladata lesz, hogy a harmadik évezredbe tekintve... vizsgálja meg a módokat, mellyel a mai emberek életszentsége bizonyítható, akik megélték Krisztus igazságát. Különösen azoknak a férfiaknak és nőknek hősies erényeit kell elismerni, akik a házasságban teljesítették keresztény hivatásukat. Mivel biztosan tudjuk, hogy ebben az életállapotban az életszentség gyümölcsei teremnek, meg kell találnunk a módját, hogy ezeket a gyümölcsöket képesek legyünk megragadni, és úgy tudjuk megmutatni az Egyháznak, hogy az a keresztény házastársak számára lelkesítő példakép legyen.”*

Ehhez a felhíváshoz társulunk mi is, amikor örömeinket megtapasztalásainkat megosztjuk egymással, hogy közös örömmé, közös kincsé váljanak.

Otthon és a világban

A Biblia az evangélium hirdetőjének feladatáról így ír: „Törekedj rá, hogy az Isten színe előtt megbízható maradj; munkás, akinek nincs miért szégyenkeznie, s aki az igazság hirdetésében a helyes úton jár.” (2Tim 2,15)

Szolgálatunknak többféle helyszíne lehet: a magunk kis világa az otthonunkban vagy ahol kenyérünket keressük, és ha módunkban áll, még szélesebb körben. A mi családjunkban ez háromféle módon működik.

A legfontosabb szolgálat számunkra a társunk. Egy-egy fárasztó nap után néhány dologra türelmetlenül reagálhatunk. Ha viszont a házastársunkat úgy tekintjük, mint Isten iránti szolgálatunk elsődleges területét, könnyebb elviselni a hétköznapi terheit. A nyugodt légkör azután átjárja az egész családot. A szolgálat így szélesebb körben is folytatódhat.

A legfontosabb tanítványok, akiket ránk bízunk, a gyermekeink. Fontos, hogy szavaink és tetteink ne legyenek ellentmondásban. Például egy kellemetlen telefonhívásra sem mondhatom: Mondd azt, nincs itthon Anya! — Mindennapos imádkozásunkkal gyermekeinkben olyan magokat ültetünk el, melyeknek később éveken át lesznek gyümölcsei. Gyermekeinken keresztül is megérinthetünk családokat. Amikor kisbabánk született, kislányunk sokat mesélt róla az iskolában. Több szülő nevetve mesélte, hogy otthon most az ő gyermeke is kistestvért szeretne. A következő évben három baba is született az osztályban. Egyszer egy anyukával beszélgettem a játszótéren. Amikor hazaindultunk, boldogan kérdezte: ugye máskor is itt lesztek? Olyan jó volt beszélgetni egy vidám anyukával, aki örül, hogy itthon lehet a gyermekével! Azóta keressük az alkalmakat, hogy találkozzunk.

A szolgálatunk harmadik helyszíne a munkánk. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, mert olyan munkahelyünk van, hogy sok emberrel kerülünk kapcsolatba. Sokan rövid ismeretség után is bátran elmondják problémájukat, de olyan is történt már, hogy mi érzékelünk egy kialakulóban lévő problémát, és idejében tudunk szólni. Segít, hogy sok mindent magunkon is megtapasztaltunk, így beleérezzük magunkat mások helyzetébe. Ha pedig szólni nem tudunk vagy nem akarunk, marad még egy eszköz, az ima.

* * *

Nem az a fontos, hogy valami nagyot tegyünk, hanem hogy Isten általunk valami értékeset tegyen.

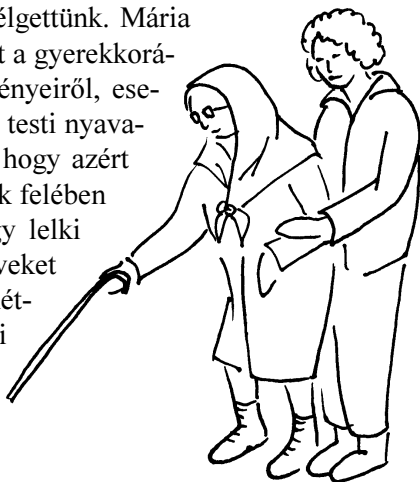
W. Wagner

Akinek se kutyája, se macskája

Egy lelki indíttatásnak, annak a bizonyos belső hangnak engedelmességgel kerestem fel kedves papunkat '96 decemberében. Úgy éreztem, van még kihasználatlan kapacitásom, és valahol valakinek segíteni szeretnék. Imáimban kaptam meg a választ, hogy a magányos, idős emberek felé forduljak, azokat keressem meg, akiknek valóban senkijük sincs: se kutyájuk se macskájuk — ahogy mondani szokták.

Pár nap múlva kaptam egy címet, s a karácsony, a szeretet ünnepe adta a megfelelő alkalmat arra, hogy megismerjem ezt az idős, szinte teljesen vak nénit. Kisebb félreértések után sikerült férjemmel és a gyerekekkel együtt december 24-én ünnepi hangulatot vinni a néni szerény otthonába. Megígértem neki, hogy január első napjaiban újra felkeresem. Hát így kezdődött...

Az első időben nagyon sokat beszélgettünk. Mária néni szellemi ereje teljében volt: mesélt a gyerekkoráról, a családjáról, különféle könyvélményeiről, esetenkénti éjszakai álmairól, no és persze testi nyavalyáiról is. Időközben fény derült arra, hogy azért nem teljesen magányos, az ország másik felében élnek távoli rokonai, valamint van egy lelki barátnője, aki vallásos témájú könyveket szokott neki küldeni. Mária néni a hétköznapi szentmiséken is részt vett. Ki tudja hányszor tette meg az utat otthona és a templom között. Fehér botjával kopogtatva ismert minden járdát, útelágazást és lépcsőfordulót.



Az együtt töltött órák során előkerültek az imakönyvek és Jézus jelenlétét megtapasztalva sokat imádkoztunk. Feltárult előttem az egész életét végig kísérő mély hite, ahogy Jézusban bízott, és reá tekintett a nyomorúságos pillanatokban. Szűzanyánkért egy gyermek tiszta szívével rajongott.

Másfél évig jártam Mária nénihez. Ezalatt az idő alatt fokozatosan rosszabbodott a „látása”, majd valóban csak a tapogatás és az éles hallás jelentette számára a tájékozódást. Ekkor hetente három délelőttöt töltöttem nála, mivel egyre nagyobb szüksége volt a segítségre. Továbbra is beszélgetéssel, könyvek felolvasásával és imában telt időnk nagy része, de vittem orvoshoz, vagy a temetőbe, vagy éppen cipőt próbálni. Máskor ebédért

mentem vagy a haját vágtam le, mindig amire szüksége volt. Ekkor már többször előfordult, hogy igen elkeseredett az állapota miatt, ilyenkor imával igyekeztem vigasztalni.

Idén februárban már többféle testi baj gyötörte, ráadásul a szíve is rendetlenkedett. Háziorvosa és egy kedves ápolónő tanácsára befeküdt a kórházba kivizsgálásra. Két nap múlva tudtam csak bemenni hozzá. Szívbe markoló látvány fogadott: csak a köntöséről és a papucsáról ismertem meg. Tejesen összeroppant a két nap alatt. Mondta is: úgy érzi, innen már nem megy többé haza. Még ekkor is elbotorkált a szomszédos templomig. A nővérek nem akarták kiengedni, mire Mária néni mondta, hogy most Isten hívásának engedelmeskedik, és ment.

Naponta jártam be hozzá fürdetni, etetni és legfőképpen imádkozni. A szívem majd megszakadt, hogy nem tudtam onnan kihozni. Egészen legyengült szervezetén végül az influenza győzedelmeskedett. De mint ahogy akkor is tudtam, és most is bizonyos vagyok benne, a lelkével nem tudott végezni, az már egy sokkal csodálatosabb helyen van.

A vele való kapcsolatom bizonyos értelemben szolgálat volt, én mégsem éreztem annak. Sokkal inkább egy olyan időszaknak, amikor fokozottabban éreztem Isten szeretetét, legtöbbször Mária néni szeretete és ragaszkodása által.

Felhívás

Kedves Családok, Szülők, Nagyszülők, Rokonok, Barátok!
Az 1998. évi jövedelmünk utáni adónk **1%-át** juttathatjuk a

Családok a Családért Egyesület részére

(8272 Óbudavár, Fő u. 11.)

adószám: 19265836-1-19

Értesítés

Értesítjük tisztelt támogatóinkat, hogy az 1997-es adóévben az SZJA 1%-ának felajánlása alapján a Családok a Családért Házas- és Családpedagógiai Egyesületnek 276 149 Ft-ot juttattak. Ezen összeget teljes egészében munkabérre ill. annak járulékára fordítottuk.

Ég és föld összeér

A szolgálat egy egészen különleges formáját tapasztaltuk meg nemrég. Ez a szolgálat egy temetés volt, egy 42 éves édesanyát búcsúztattunk.

Az édesanya körül a férj, két nagy fia és kislánya, mellettük sok barát áll. Gitáros énekeket éneklünk. A légkör békés és örömteli. „Emberi sírás és isteni mosolygás.” A pap szavai valóságosan Istenhez emelnek. A szavak nem kenetteljesek, hanem élénk tárják Isten országát, hazaváró szeretetét. Amikor a hosszú úton kísérjük Vikit földi nyughelyére, akkor is énekelünk. Nem néznek furcsán az éneklőre, imádkozóra. Ez a természetes. Mintha a mennybe mennénk föl. Az édesapa vigasztalja kislányát. Ők is énekelnek és szemükkel teljes reménységgel valahová fölfelé, valahová messze, az itt és most jelenlevő Istenre néznek. Erősek. Békével és örömmel szolgálnak. Odafordulok a sok ismerős közül az egyikhez. — Ez csodálatos! — súgom neki. — Az! — feleli. A szertartás vége felé alleluját énekelünk. Nem hangzik idegenül, szerves része ennek az ünnepnek. Elvonuláskor a férj és az idős édesanya vigasztalják a hozzájuk jövő részvétnyilvánítókat. Kezet fogok a másik atyával. — Örömnöpp volt ez ma! — mondjuk egymásnak. Én is ilyen örömnöppet szeretnék! — fogalmazódott meg többünkben hazafelé menet. Köszönjük neked Istenünk.

Akit a Jóisten küldött hozzánk

Amikor negyedik gyermekünket vártuk, gyorsan rájöttünk, hogy segítséget kell keresnünk, mert a férjem szabadsága nem lesz elég a várható kórházi tartózkodás és a felépülés idejére.

Sajnos a családtagoktól, rokonságtól nem kérhettünk segítséget, mert messze laktak, és a korábbi tapasztalataink sem voltak túl jók. Eszünkbe jutott egy kedves jó barátnőnk. Megkértük, és ő a legtermészetesebb módon elvállalta, hogy segít. Minden nap jött hozzánk, amíg csak szükségünk volt rá. Nem is gondoltunk akkor arra, hogy a kemény nyári munkája előtti pihenő idejét áldozza ránk.

Készségesen eltúrte reggelente érkezéskor a nagyobb gyermekeink rohamát, amitől sokan sírva és gyorsan elmenekültek volna. Elviselte az én ok nélküli ingerültségemet, amikor saját magammal sem tudtam kijönni. Soha nem sietett, nyugodt és kiegyensúlyozott volt. Mindig teljesen odafordult a beszélgetni szándékozóhoz, függetlenül attól hogy gyerek vagy fel-

nőtt szólította meg, és függetlenül attól, hogy éppen mit csinált. Egyenrangúként bánt a gyerekekkel, nem legyőzni, hanem meggyőzni akarta őket. Ez persze nem mindig sikerült, de nem kedvetlenítette el. Sok mindent másként csinált, mint ahogy szoktuk, máshol voltak nála a hangsúlyok. Az elvégzendő teendők nem voltak fontosabbak számára, mint a gyerekeink és mi. Olyan volt mint a Mártáról és Máriáról szóló evangéliumi rész Máriája. (Lk 10,38-42)

Nagyon sokat segített testileg és lelkileg is. Igazából még meg sem tudtuk köszönni neki. Úgy hisszük, igen közel lehet az Úristenhez az, aki ilyen önzetlenül tudja szolgálni embertársait.

Szeptember végén...

Másfél éve, egy szeptember végi vasárnap tartottuk kislányunk keresztelőjét falunk templomában. A plébánostól a szertartást misével együtt kértük, és előző vasárnap kihirdette, hogy külön mise is lesz. Így aztán a meghívott 100-150 főnyi rokonságon és baráti körön kívül jó pár helybéli néni is eljött. Többen is mint ahogy számítottam. Legalábbis soknak tűnt, mert utána jó pár hétig megállítottak az utcán, boltban, postán, és ilyesmiket mondtak:

— Orsika! Hát az valami gyönyörű vót! Az a sok férfi, ahogy mind vetette a köröszöt!

— Ez a sok-sok fiatal! Mondja, aranyos, ezek mind katolikusok voltak?

— Olyan szép vót az a sok gyerek a templomban!

— Orsika, ez a sok fiatal valami zeneiskola vót? Úgy fűtták az énekeket!

A kérdések sok helybéli hiányosságra mutatnak rá. Persze tudom, hogy nem csak errefelé töltik a misét a férfiak kártyázással a kóruson, nem csak itt gondolják azt, hogy a vallás kizárólag az öreg néniknek való, és ha valaki fiatal és véletlenül vallásos, akkor csakis szektás lehet, vagy pedig csendben végig állja a misét hátul a Szent Antal mögött.

Sok dolgot indított el bennem ez a néhány kérdés. Az egyik, hogy apostolkodni tudunk már azzal is, hogy vagyunk. A pusztá jelenlétünkkel Isten eszközei vagyunk ebben a világban, ebben a közegben. Azt hiszem, ezt hívják létapostolkodásnak. A másik az, hogy kisgyermekes mamaként más apostolkodási lehetőségem nem is nagyon van. Ezért most azon vagyok, hogy teljes szívvel-lélekkel legyek ott a misén és a faluban.

Nagypéntek délelőtt

Régi plébánosunk nyugdíjba vonulása után új papot kapott településünk, akinek ezzel együtt 6 helyen kell szolgálatot teljesítenie. Így aktívabb munkát vállaltunk az egyházközség életében. Többek között rám bízta azt a megtisztelő feladatot, hogy a templom díszítését végezzem.

Kicsiségem, kezdő voltom tudatában nagyon féltem a feladattól, és nagyon lassan haladtam. Az első komoly munka ráadásul nagypénteken várt rám, amikor a szentsír elkészítése még nehezebb feladatot jelentett az átlagosnál. Egész délelőtt a templomban dolgoztam. Gyermekeim egyedül ott-hon, a kicsik a nagyok felügyelete alatt. Az idő egyre előbbre járt, és én egyre türelmetlenebb lettem, hiszen tudtam, hogy ebédet kellene főznöm, a gyerekek éhesek, türelmetlenek lesznek — jogosan — hosszú távollétem miatt. Még sok volt hátra, és így a Szűzanyához fohászkodtam, segítsen meg, és Ő legyen a gyerekeimmel, ha már én nem tudok időben hazamenni.

Amikor végre fél egy körül hazaértem, szorongva nyitottam az ajtót, vajon milyen panaszt és elégedetlenséget zúdítanak rám a gyerekeim. Ehelyett vidáman a következő verssel fogadtak:

Az éhség

Anyá sehol,

Gyomromban éhség honol.

Farkasnál is éhesebb vagyok,

Az én gyomrom a legnagyobb,

Így a legéhesebb vagyok.

Nagyon hálás voltam a Szűzanyának ezért a versért, a jó légkörért, amit itthon találtam, hogy segített, amíg én a templomi szolgálatot végeztem.

Egy vasárnapi ebéd

Egy ismerős schönstatti család kölcsönadta gyermekét egy hétvégére. A szülők elutaztak, és mivel a sűrű programjuk miatt nem tudtak volna elegendő időt tölteni gyermekeikkel, hozzánk került a legnagyobb, 6 éves kislányuk.

Nagy lelkesedéssel, várakozással, ugyanakkor kicsit félve jött hozzánk. Édesanyja ugyanis felkészítette, hogy nálunk biztosan furcsákat fog enni.

Kis rábeszéléssel, de különösebb gond nélkül fogyasztotta a vacsorát, reggelit, ebédet.

Szombat délután feltettük a kérdést, hogy másnap délelőtt már a szentmise után, vagy csak ebéd után vigyük a nagymamához. Elgondolkodott. Úgy látszott, nem tud dönteni. Végül megszólalt:

— Inkább a mise után mennék, még ebéd előtt.

Nem értettük, hiszen ő maga mondta, hogy jól érzi magát nálunk, sőt azt is kérdezte, hogy eljöhet-e máskor. Ezért még egyszer megkérdeztük, hogy valóban már délelőtt szeretne-e menni a nagymamához.

— Igen, ebéd előtt — hangzott a válasz.

— Vajon miért? — kérdeztük csodálkozva. Ám a válaszon még jobban meglepődtünk.

— Hátha éhen maradok, mert esetleg vadast főztök vagy spenótot.

— Ha olyan ebéd lesz, amit szeretsz, akkor maradnál? — próbálkoztunk újra.

— Mi lenne az? — kérdezte.

— Nem árulhatunk el csak annyit, hogy szereted. — Hiszen pont vasárnap délre terveztük a meglepetést.

— Na jó, akkor maradok — felelte azonnal.

Most újra elcsodálkoztunk, ugyanakkor nagyon örültünk a bizalmának. Az jutott eszünkbe, hogy nekünk is így kellene a Jóisten felé fordulnunk, ilyen gyermeki bizalommal és teljes ráhatározással.

Elérkezett az ebédidő. A leves után, a második fogás tálalásakor beszélgetés közben még a lélegzete is elállt:

— Hát..., hiszen ez a kedvencem... Ez túrógombóc! Ezt nagyon szeretem! — kiáltott fel.

— Ez sajnos nem túrógombóc — feleltünk sajnálkozva, hogy talán mégsem sikerült a meglepetés —, ez szilvásgombóc.

— Szilvásgombóc?! — és elkerekedett a szeme. — Azt még jobban szeretem! — lelkesedett tovább.

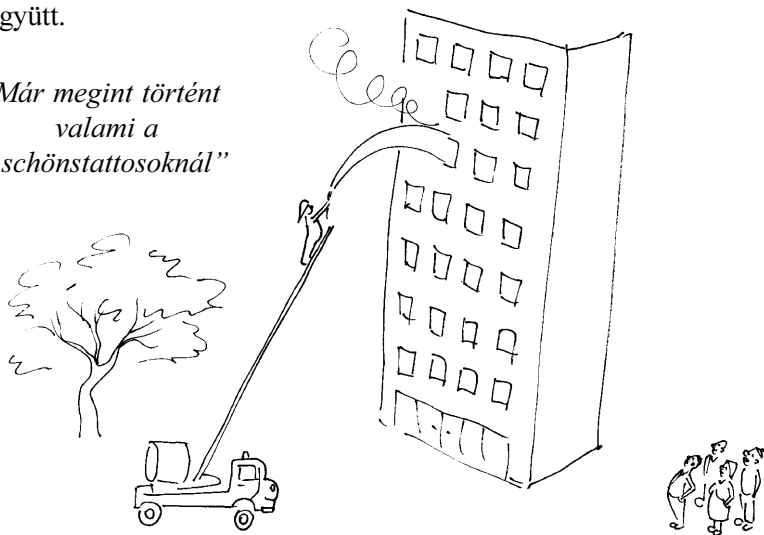
Az arcán tükröződő örömet nem tudjuk továbbadni. Mi pedig arra gondoltunk, amit Jézus mondott: „Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be.” (Mt 18,5) Köszönjük ezt a számunkra teljesen más, de nagyon kellemes és tanulságos hétvégét.



Ismerkedés

Egy lakótelepi százhusz lakásos épületben élünk már három éve. Az emberekkel nehéz kapcsolatba lépni, mindenki bezárkózik a saját kis világába. A házból csak két családot ismerünk. Már beszélgettünk a schönstatti csoportunkban, hogy így bizony nehéz az apostolkodás. Egy alkalommal ünnepi vacsorát készítettem, meglepetésnek szántam, ezért a sütőben hagytam a húst, hogy a már lezárt, de meleg sütőben ne hűljön ki. Délután még sétáltunk egyet. Mire hazaértünk, négy tűzoltóautó állt a ház előtt. Kiderült, hogy a sütőt bekapcsolva felejtettem és már úgy füstölt, hogy a szomszédok kihívták a tűzoltókat. Az egész ház érdeklődve figyelte az eseményeket. Szerencsére nem történt semmi baj, csak a tepsit kellett kidobni a vacsorával együtt.

*Már megint történt
valami a
„schönstattosoknál”*



Aznap este telefonon beszélünk az egyik csoportbeli családdal, és elmeséltük, milyen szomorú dolog történt velünk. Ők ellenben így vigasztaltak: Ó milyen nagyszerű! Most, hogy már mindenki ismer titeket, lehet apostolkodni!

* * *

„A megpróbáltatás napján hallgasson meg az Úr, védelmezzen meg Jákob Istenének neve! Küldjön neked segítséget szentélyéből és Sionból oltalmazzon téged! Emlékezzék minden áldozatodra, legyen kedves előtte égőáldozatod! Adja meg neked, amit szíved kíván, s váltsa valóra minden tervedet!” (Zsolt 20,2-5)

Kis fordulópont

1998-ban is megtartottuk a fiútáborokat. Az első 1989 nyarán volt Büdöskúton, tehát ez volt a kilencedik év, hogy a fiaink schönstatti szellemiségű táborba jöhettek. Idén fogunk jubilálni, most ünnepeljük a 10 éves évfordulót.

Büdöskút, Hódos-ér völgye, Csorgó-kút, Széles-forrás, Sarvaly, Vörös-marty-forrás, Vadalmás-forrás — mind emlékezetes hely számunkra.

Különösen pedig a Széles-forrás, ahol a nyáron második alkalommal táboroztunk, és második alkalommal élhattunk át egy kis fordulópontot. Öt éve, mikor először jártunk itt, a létszámnövekedés miatt először tartottunk két táborot, külön a felsősöknek és az alsósoknak. Most pedig először tartottunk vándortáborot, döglesztő táborot a nagyoknak, a gimnazistáknak. Igen, az a csapat, akikkel kilenc éve Büdöskúton kezdtünk, felnőtt, és van aki már segítőnek jön vissza a táborba. A kezdő csapat „kisebbségi” is kinőtték az állótábor kereteit, és nehezebb, erőt próbálóbb feladatokat várnak. Ezért kezdtük el a vándortáborokat, és reméljük, sikerül éppoly következetesen minden évben megtartani, mint az állótáborokat.

Szerencsére a felnőttek is felismerték a táborok jelentőségét, és szívesen jönnek segíteni, van aki minden évben rendszeresen. Nélkülük nem lehetne táborot tartani. Köszönet nekik áldozatkészségükért. Egyébként ebből a szempontból is fordulópont volt a nyári táborozás: most sikerült először felnőttekből mind a két táborban teljes, jól működő vezetőséget kiállítani. A feladatok szétváltak, és jól működtek. Ez négy feladatkör: gazdasági vezető és szakács, lelki vezető, sportfelelős és a táborvezető. Ha az első három jól működik, az utolsónak a tábor során kevés munkája marad. Meg kell vallani, hogy az előző években a lelki vezető hiányzott a legjobban, illetve csak ritkán volt külön ember erre a feladatra. Idén viszont mindkét táborba egy-egy jól felkészült személy jelentkezett lelki vezetőnek, és a tábor nemcsak egy nyaralás volt, hanem komoly töltekezés is, a korosztálynak megfelelő szinten.

És az égiek? Az 1997-es erőt próbáló esőzések miatt némelyek erősen kételkedtek a segítségükben, de az 1998-as év visszaállította hitüket. A táborhely szépsége már az érkezéskor elbűvölt mindenkit, változatossága egész héten lefoglalta a gyerekeket, a védettsége pedig a hét során bizonyosodott be. Lehetett kánikula, a bükkfák alatt kellemes hűvös volt, eshetett

kisebb eső, a lombok azt is megfogták. A Szűzanya ránk terítette palástját. A nagyoknak ez ajándék volt a múltkori víz és sár után.

A második héten volt nagy esőben részünk, de mikor megtudtuk, hogy elkerülte a táborunkat az igazi veszély, egy forgósél, ami fákat csavart ki a szomszéd faluban, rájöttünk, hogy a Szűzanya ekkor is vigyázott ránk, csupán a fiúkat akarta a megpróbáltatásokkal erősíteni.

Persze az sem hagyható figyelmen kívül, hogy — mint eddig mindig — most sem volt semmi baleset.

Sikeres volt-e a munkák? Egyik ismerősöm egyszer így fogalmazta meg a jó munka ismervét: ha minden évben van egy kis előrelépés, akkor jól dolgoztunk. Persze szeretnénk ezt konkrét számokkal kifejezni. Szépen hangzik, ha azt mondjuk, hogy első alkalommal 10 gyerek, 1998-ban pedig 59 gyerek vett részt a táborokban. De én fontosabbnak tartom, hogy mit csináltunk az alatt az egy hét alatt, és hogy mit vittek haza a fiúk a tábor végén. Ebben pedig tavaly biztosan volt fejlődés.

Másik mérce, hogy szeretnek visszajönni a fiúk évről évre. Van, akinek ez a fő nyári programja, minden mást ehhez igazít.

Még nem szóltunk a vándortáborról, amit a Mecsekben tartottunk. Mint már említettük, ezt 1998-ban rendeztük meg először. Ezért új volt mind a gyerekeknek, mind pedig a felnőtteknek. Kevés fiú jelentkezett, és ez jó volt arra, hogy tapasztalatokat gyűjtsünk a szervezés, a lebonyolítás apró várt és nem várt problémáinak megoldásában. Arra mindjárt rájöttünk, hogy a súlypont eltolódik, és a szervezésbe kell nagyobb munkát fektetni, a lebonyolításnál viszont a nagyfiúk érettsége könnyebbé teszi a felnőttek dolgát. A legtöbb dologban egyenrangú partnerként lehetett rájuk számítani. A tábor végrehajtása nehezebb, több erőfeszítést igényel, de sokkal több szép természeti csodát és kulturális emléket láttunk, mint egy állótábor során.

Új helyszín esetén az előzetes szemle nem maradhat el. Minimum a táborhelyeket meg kell tekinteni. A kis falvak boltjaiban előre meg kell rendelni az élelmiszert. Ez azért is problémás, mert a helyszín minden évben az ország más és más tájegysége lesz. Szerencsére tavaly volt helyben lakó felnőtt, aki — nem kevés munkával — ezeket az előzetes teendőket el tudta végezni.

A következő táborok feladata lesz, hogy ki kell alakítani egy sajátos lelki napirendet a tábor időtartamára. Idén szép volt, hogy háromszor is vol-

tunk együtt misén, és a Réka várban, a szülőhelyén megemlékeztünk Skóciai Szent Margitról. A reggeli és az esti imádságok mellett még sajátos lelki programok is beépíthetők a napirendbe, reméljük a következő táborokban sikerül majd felfedezni, hogy mik ezek.

Készülünk a 10 éves jubileumra. Szerencsére nem csak visszatekintünk, de nagyravágyó terveink is vannak. Nem lesznek csinnadrattás, zászlós ünnepek, de nem fogjuk elfelejteni, hogy a Szűzanya már 10 éve segít, óv, nevel minket nyaranként.

Köszönjük Neked Istenünk!

Könyvtári apostolkodás

Fiammal rendszeresen járunk könyvtárba. Könyvtárunk nem túl nagy, és igen kevés pénze van új könyvek vásárlására. A szűkös keretből beszerzett újdonságokat a bejárat mellé állított polcon szokták reklámozni.

Egyik alkalommal a polcon hat színes nagy kötet virított. Közelebbről megnézve kiderült, hogy a krisnások „halhatatlan” kiadványai. Egyből felháborodtam, hogy ilyenért a könyvtár pénzt ad ki. Kérdésemre a könyvtáros kisasszony elmondta, hogy nem vették ezeket a könyveket, hanem ajándékba kapták. Az ajándékba kapott könyveket elbírálják, hogy állományba vehetők-e, és ha igen, akkor katalogizálják, és kikerülnek a polcokra.

Elgondolkodtam, hogy csak mi vagyunk ilyen mulyák? Mindenki kínálja „hitét” a keresőknek, csak mi nem? Hisz ez még nem is erőszakos hittérítés, mert csak kikerül egy könyv a polcra, és a legtöbb esetben céltalanul tallózó látogató szabadon veheti le a polcról. De ha nincs alternatíva, hogy választhatják a kereső emberek a mi általunk jónak tartott utat?

A gondolatot tett is követte, és a következő alkalomra a könyveinkből (Szentség a hétköznapiakban, A családi élet) két-két példányt vittem a könyvtár számára.

Azóta a könyvtárunk új épületbe került, és modern környezetben kényelmesen válogathatunk és olvasgathatunk. A katalógus számítógépre került, benne a két könyvünk is kikereshető. A polcon jól megférnek a krisnás könyvek mellett. Nem olyan nagyok, és nem hat kötetesek, de ott vannak, és bárki olvashatja őket. Nem kellene minden könyvtárba vinni belőlük?

Tilmann atya felhívása az interneten

Kedves Schönstatt-családok!

A német Schönstatt-mozgalom vezetőjének
üzenete, 1998. szeptember



Hogy befogadókká váljunk

Egyszer előfordult a Tour de France történetében, hogy a versenyzők sztrájkoltak. Másfél órán keresztül ültek a földön. „Így nem lehet velünk bánni” — mondták, és ezen azt a szünet nélküli kritizálást értették, mely a Tour de France-t érte a doppingbotrány miatt.

Olyan szellem alakult ki, amely először élvezettel kiszimatolt egy tényleges hibát, majd a doppingot használó gonoszokat ostromozva vég nélküli szóáradatban teljesedett ki. És a versenyzők tüntettek. De a sztrájk nem törte le a gőg, a tagadás, és a szeretet nélküli kritika szellemét, amely képmutató módon a „felelősségtudat” álarca mögé bújt.

Saját magunkban is megtapasztaljuk ezt a szellemet. Ha meglátjuk mások hibáit, felülünk a trónusunkra és kritizálunk. Természetesen mi jót akarunk. Csakhogy: ahol ez a szellem van jelen, ott a Szentlélek visszavonul.

A Szentlélek ott van jelen, ahol mások hibái a saját hibáinkra emlékeztetnek bennünket, és saját gyengeségünk tudatában mintegy megnyílunk, és mindent attól várunk, aki minket szeret: a hatalmas Istentől, aki megérint és betölt minket.

Ima

*Üresíts ki engem egészen, Szentlélek, saját magamból is üresíts ki engem!
Törd össze gőgömet, hiúságomat,
és azt a szokásomat, hogy magamat mások fölé emelem.*

*Tégy engem nyitottá,
hogy mindent Tőled várjak, aki engem betöltesz,
és aki egész lényemet a szeretet forrásává teheted.*

*És alakítsd át ezt a világot!
Törd össze a büszkék hatalmát,
és tedd ezt a világot kehellyé, melyet Te töltesz be.*

Fiútáborok

Hirdetem az 1999. évi schönstatti fiútáborok időpontjait:

Állótáborok:	felsősöknek (5-9. osztály)	július 3–10.
	alsósoknak (1-4. osztály)	július 11–17.
Vándortábor:	7. osztálytól felnőttkorig	augusztus 7–15.
(Az osztálymegjelölés elvégzett osztályra vonatkozik.)		

Az állótáborok a Bakonyban lesznek (közelebbi helyszín még nem dőlt el), a vándortábor a Pilis érintésével a Börzsönyben lesz. (Mi csak részleges napfogyatkozást fogunk látni. Valamit valamiért.)

A schönstatti családok fiainak, és akik már voltak schönstatti fiútáborban, jelentkezési lapot fogok küldeni (április végén). A jelentkezés után egy részletes meghívóval értesítem arról, hogy hol, mikor, mit kell csinálnia.

A viszontlátás reményében

Miki bácsi

Lánytáborok

6-9 évesek részére

időpont:	július 4–9.
helyszín:	Nagykanizsa mellett, Ferences Ifjúsági Major
jelentkezés:	Radnai Márta
	7461 Orci, Rákóczi u. 17. Tel.: 82/320-878

9-12 évesek részére

időpont:	július 5–10.
helyszín:	Óbudavár
vezeti:	Virágh Orsi

12-15 évesek részére

időpont:	június 30 – július 4.
helyszín:	Óbudavár
vezeti:	Aenn nővér
jelentkezés:	Virágh Orsi
	8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel./fax: 87/479-008
	drótposta (e-mail): schoenst@mail.matav.hu

A jelentkezéseket minél előbb kérjük jelezni!

Családok imakönyve

Kedves Családok!

Amikor december közepén vittem Bíró László családpüspökünknek a Szentlélek kilencedből – amihez ő írta az előszót –, arra kért, állítsunk össze családok számára egy kis imafüzetet. Úgy tűnik, megtetszett neki a két kilenced (Család és Szentlélek) formája, elkülete. Egy olyan imakönyvre, füzetre gondolt, amit a családok minden nap elővehetnek. Tehát amiben a család mindennapi életéhez kapcsolódó imák vannak:

- reggeli, napközi, esti imák
- az egyházi évhez kapcsolódó imák
- a családi ünnepekhez kapcsolódó imák

Úgy érzem, püspök atyánk bízik a közösségünkben, hogy sikerül összeállítanunk egy olyan imakönyvet, amely hívja a családokat Isten színe elé, és amely hozzávezeti őket.

Kérlek benneteket, kedves családok, ha vannak ötleteitek az imakönyv szerkezetére, formájára vagy tartalmára vonatkozóan, akkor telefonon vagy írásban juttassátok el hozzánk. Különösen várom konkrét imáitokat. Itt olyan imádságokra gondolok, amelyek kedvesek számotokra, és segítenek abban, hogy bensőséges kapcsolatban legyetek Istennel.

Ez az imakönyv szép ajándék lehetne a Szűzanya és a magyar családok számára. Segítségteket köszönöm.

Varga Károly

2040 Budaörs, Rákóczi u. 26.

Tel.: 23/416-139,

drótposta: varga_karoly@hotmail.com

Az Oázist a következő számtól Sallainé Karikó Éva és Sallai Tamás szerkesztik.

Mint tudjuk, a legfontosabb munka a családokban zajlik, ahogy örömeinket és nehézségeinket megéljük. Kérjük, megtapasztalásaitokat osszátok meg velünk a jövőben is! Írásaitokat drótpostán, lemezen vagy papíron az alábbi címre küldjétek:

Sallainé Karikó Éva és Sallai Tamás
1131 Budapest, Tatai u. 98. II. em. 8.

Tel.: 1/3393-411